

ZWIJGEN OF SPREKEN?

In zijn artikel onder Beroepsbelangen, *Tijdschrift* 12 October 1940, No. 41, houdt collega PINKHOF, de vraag beantwoordende: „Wat had ik moeten doen, indien het kind niet gevonden was?” een betoog, waarvan de strekking is: onvoorwaardelijk het beroepsgeheim bewaren ten opzichte van de schuldige moeder.

Maar er bestaat niet alleen die moeder, er is ook nog een kind, dat in groot levensgevaar verkeert en waarop dus in de allereerste plaats de vraag betrekking heeft. En hiermede ligt de zaak niet anders. Het gaat er niet om, of het gevangen zetten van de moeder maatschappelijk meer waard is dan de opoffering van het beroepsgeheim. Tegenover den plicht dit kind te redden wijkt toch zeker het beroepsgeheim terug?

Als de betrokken collega het kind, na voldoende zoeken, niet zou hebben gevonden, is het dan niet zijn dure plicht, hulp bij het zoeken in te roepen, en als het niet anders gaat, dan maar met gebruik der gestelde macht? Zolang het kind niet gevonden is, is het immers nog mogelijk het bedreigde leven te redden? Het spreekt van zelf, dat de arts in dat geval geen schreeuwen moet hebben gehoord, zooals hier! Daarom acht ik het dreigen met politie niet zoo verwerpelijk; daar alles er om gaat het kind zoo snel mogelijk te vinden, geloof ik niet, dat men al te kieskeurig kan zijn.

Waarom schrijft collega PINKHOF, dat recidief wel niet waarschijnlijk te achten is? Men kan hierover van meening verschillen. Maar is dit niet een teeken, dat hij zelf niet zoozeer van de onvoorwaardelijkheid van zijn eisch overtuigd is? Waarom brengt hij dit dan in het geding?

Is de min of meer groote waarschijnlijkheid hiervan dan een voorwaarde voor het al of niet handhaven van het geheim? Nu eenmaal de toekomst mede op het tapijt is gebracht, dringt de vraag zich op: Kan men het kind in handen van deze verzorgsters laten? De collega zal zeker aan dit punt zijn aandacht hebben geschonken. Ingrijpen behoeft geenszins tot openbaar justitieel handelen te leiden. Maar wordt daarbij ook niet, zij het ongewild, het geheim in gevaar gebracht? Men behoeft zich het waarschijnlijke milieu maar voor te stellen. Is dat dan een reden om het na te laten?

Er zijn aan deze zaak nog wel meer kanten. Het is jammer, dat collega PINKHOF door het betrekkelijk eenvoudige geval eener schuldige moeder te stellen, niet de gelegenheid heeft waargenomen zijn meening ten beste te geven aangaande mijns inziens de hoofdquaestie.

Amsterdam, 18 October 1940.

J. A. P. DE BRUYN.

De onwaarschijnlijkheid van herhaling van het misdrijf had ik slechts geopperd om degenen, die het *niet* met mij eens zijn en mochten meenen, door aangifte van het geval die herhaling te kunnen voorkomen, er op te wijzen, dat ook deze aanleiding tot aangifte niet zoo dringend is.

In het door DE BRUYN veronderstelde geval zou de arts kunnen zeggen, dat hij de patiënte niet wenscht te behandelen, omdat zij hem opzettelijk bedriegt omtrent haar toestand, maar dat hij wil wachten, tot een andere arts is gehaald, dien hij dan aangaande haar toestand wil inlichten. Ik zou niet denken, dat de vrouwen dan nog zouden volharden.

Amsterdam, 22 October 1940.

H. PINKHOF.

DE MEDEDEELING VAN DE DOODSOORZAAK.

Nogmaals enkele woorden ter verduidelijking ten behoeve van collega JOOSTEN HATTINK.

De zaak is eenvoudig. Bij de meeste maatschappijen bestond voor den oorlog

de bepaling dat oorlogsrisico was uitgesloten. Sommige maatschappijen maakten in het begin van dit jaar andere bepalingen, meestal daarop neerkomend, dat oorlogsrisico *wel* gedekt was, wanneer men zich vooraf verbond genoeg te nemen met een korting op *elke* eventueele uitkeering.

Het spreekt dus vanzelf, dat bij een sterfgeval in de maanden Mei en Juni (in casu 12 Mei) moest worden geïnformeerd of het hier een geval van oorlogsrisico betrof of niet. De houder van de polis wist dit reeds bij het afsluiten van zijn verzekering. Daarom kan hier nooit van „verraad” worden gesproken.

Collega JOOSTEN HATTINK blijkt trouwens op het gebied van verzekering zeer naïef te zijn. Het is althans niet tot hem doorgedrongen, dat iemand een verzekering sluit bij twee maatschappijen, getuige zijn uitlating „klaarblijkelijk een ondermaatschappij van Amstleven”.

Toen het „Ons Belang” bekend werd, dat dit sterfgeval niet een gevolg van krijgsverrichtingen was, is het geheele bedrag, zooals steeds, uitgekeerd.

Amersfoort, 21 October 1940.

M. KAMERLING,
medisch adviseur van „Ons Belang”.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

ARGENTINIË. — **Psychose door gebrek aan taalkennis.** De psychiater E. E. KRAPP, afdeelingsschef in een groot ziekenhuis voor zielsziekten te Buenos Aires, heeft reeds sedert jaren opgemerkt en zijn waarneming is door anderen bevestigd, dat van de geïmmigreerde bevolking van Argentinië, welke één derde deel uitmaakt van de geheele bevolking, tweemaal zoo veel personen in gestichten worden verpleegd als van de oorspronkelijke bevolking. Hij schrijft dat toe aan de moeilijkheden van de nieuwe vestiging, aan heimwee, maar ook daaraan, dat de landverhuizer zich omgeven ziet door lieden, die een andere taal, en wel van Latijnschen oorsprong, spreken. Want al weder stond het aantal psychoses onder immigranten van Spaansche afkomst tot dat onder de overige immigranten als 4 tot 7 (*Journ. Am. med. Ass.*, 14 September).

BRAZILIË. — **Ziekteverspreiding per vliegtuig.** De *Schweiz. med. Wochenschr.* van 11 Mei ontleent aan de *Münch. med. Wochenschr.* het bericht, dat in 1938 een vliegtuig uit Soedan een malariamug naar Brazilië heeft gebracht, welke 50000 ziektegevallen heeft veroorzaakt, met een sterfte van 10 pCt.. In Khartoem zouden 227 verschillende soorten van kiemen van ziekten van mensch, dier of plant in vliegtuigen zijn aangetroffen.

DUITSCHLAND. — **Het Hamburgsche Instituut voor Scheeps- en Tropenziekten.** Den 3en October was het vijftig jaren geleden, dat te Hamburg het Instituut voor Scheeps- en Tropenziekten onder leiding van B. NOCHT werd opgericht (*Münch. med. Wochenschr.*, 4 October).

VEREENIGDE STATEN. — **Ruim bedacht.** In 1939 is aan Harvard University aan schenkingen een bedrag van niet minder dan 4857942 dollar te beurt gevallen (*Deutsche med. Wochenschr.*, 4 October).

— **Epidemieën van poliomyelitis.** Sedert 1 Juni heerscht in den Staat Indiana een epidemie van kinderverlamming. Tot 24 Augustus waren reeds 20 kinderen er aan gestorven. Van 27 Juli tot 24 Augustus zijn 194 nieuwe gevallen waargenomen, waarvan één tiende bij volwassenen, in het geheel 213. De opening van de scholen is uitgesteld, en kinderen mogen geen voorstellingen, samenkomsten en picnics bijwonen. In een district is ook het voetbalspel verboden. Ook in Iowah heerscht de ziekte. In de week van 18 tot 24 Augustus zijn daar 73 gevallen voorgekomen, en in het Noorden van Michigan tusschen 15 Mei en 22 Augustus 60 gevallen, waarvan 9 met doodelijken afloop (*Journ. Am. med. Ass.*, 7 Sept.). Te Virginia zijn, volgens het nummer van 14 September, de scholen voor twee weken gesloten.